

EGYETÉRTÉS

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV., KECSKEMÉTI UTCA 6. SZ. KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÖNK VISSZA. CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAPEST, IV., KECSKEMÉTI UTCA 6. SZ. HIRDETÉSÉRT ÉS NYILTTÁRÉ DE VALÓKÖZLEMÉNYÉRT FELVÉTELEK ADHATÓVATAL.

Egészséges áramlat.

Egészséges áramlatot tapasztalunk a közönségben. Dominálni kezdek az elméket és a kedélyeket oly kérdések, melyek eddig legfőképp néhány szaktudóst foglalkoztattak, pedig jelentőségük mélyre ható s természetes...

semminemű szolgálatot nem teszünk és ezek forcirozása által mintegy feljogosítjuk az osztrákokat, hogy egyéb megfelelő, vagy túlzott követelésekkel álljanak elő.

vélemény átalakuljon s mihamarabb tudatára jöjjön annak a ballépésnek, melyet a román államférfiak elkövettek.

Budapest, május 21.

Magyarellenes tüntetés színhelye volt ma a főváros. Ma, május 21-dikén, 37-dik évfordulóján annak a nagy napnak, a midőn a honvéd seregek hős küzdelem után visszahódították a németől Buda-

pelt Ainoch? A mikor Marosvásárhelyen leleplezték Bem 1849-iki honvédtábornok szobrát, a magyar királyi honvédeknek tiltva volt ott megjeleniük. Azt mondták, Bem nem volt m. kir. honvédtábornok. Hentzi osztrák tábornok volt, nem osztrák-magyar.

A visszahódított tenger.

Az orosz czár beszélt. Van-e szó, melyet Európának nagyobb figyelemmel és áhítattal kell hallgatnia, mint az orosz czár szavát? Nem békének és háborúnak döntő ura-e ő, ki korlátlanul rendelkezik kilenczven millió rabszolgának erejével, és az összes szláv népek vallási és nemzeti képviselőjeként kíván elismertetni a világ előtt?

Az orosz autokrácia érzi, hogy ismét megjött, mikor régi tekintélyét követelheti, újra fölveheti Nagy Péternek és II. Katalinnak százados trádícióit. III. Sándor nem elégszik be atyjának, II. Sándornak aranylag békésbéké politikájával. Ő előtte nagygyatjának, Miklós czárnak alakja lebeg, ki Európának osztogatta a parancsokat és Szabasztapol elcsése után megtört szívvel halt meg czári palotájában.

másul a régi orosz politikának győzelmes feltámadását? De van a czár napi parancsában oly tétel is, mely tulmegy a történelmi revindikáció jelentőségén. Mert mondja a czár, hogy bár ő a békét kívánja, a körülmények rákényszerítik, birodalmának méltóságát fegyverrel megvédeni? Vajjon az európai politikának idilli képei és az európai diplomáciának hódoló szolgálati között fordulhat elő olyan jelenség, mely a czárnak hasonló fenyegetésre okot adjon? Pedig világos, hogy a mondott szavak közvetlen célzattal bírnak és a szabasztopoli ünnepélyen mondvá, közeli feladatot tűznek ki az új hajóhad működésének.

Ki gondolhat mátra, mint arra a kis Bulgáriára, hol Sándor fejedelem most folytatja élethalálharczát az orosz politika eszközei ellen. Mint a szlávizáció csatamezőjén, Sándor fejedelemnek személye megjelenése a rumeliai választási küzdelem között is megsemmisítőleg hatott ellenfeleire. A népgyűlések, melyeket orosz ágensék hívtak össze, éppen intőzőik szégyenletes kiveretésével végződtek, az özszeesküvés is, melyet a fejedelem élete ellen szőttek Szófiában, napvilágra jutott és az orosz politika módszereit legrikítóbb világításba helyezte. Ez persze nem egyezik meg a czári birodalom emeltőségával. A mit hát nem lehetett elérni armány-nyal és igazlással, a csásos igéretnek és a fényes rubeleknek hatalmával, azt el kell érni a fegyvernek erejével. Hogyan is térje el Oroszország a bolgárok figgelmességét, ha vérenek és pénznek végtelen áldozatát fordította arra, hogy a bolgárokban hódítás biztos eszközeit kelje? A ki Miklós czár eszméit követi külföld és belpolitikájában, III. Sándor nézheli-e nyugodtan, hogy nagy almai teljesülésének Battenbergi Sándor álljon útjába? A Feketetenger felől viharok fellegei gyűlnek össze, honnét a sújtó villám legelőbb Sándor fejedelemre fog lecsapni. Bulgáriát kell visszahódítania Oroszországnak, hogy biztosan haladhasson Konstantinápoly felé. Hol látjuk akkor Európát?

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház ülése máj. 21-én.

A tegnapi letárgyalt négy rendbeli törvényjavaslattal harmadszori felfelvás után való végleges megszavazásokról mentelmi ügyekkel foglalkozott mai rövid ülésében a képviselőház. Dimitrievics Mihály, Gruber János, Verhovay Gyula és Szemczey Emil mentelmi ügyében a ház észrevétel nélkül elfogadta a bizottság javaslatait, melyeket Schmitt Gyula előadó terjesztett elő. A mások között a ház felmentelést a mentelmi jogot, az utóbbi két képviselő mentelmi jogát azonban felfüggesztette. Elnök érdekes vitára adott alkalmat Komjáthy Bélának egy máj 1883-ból eredő ügye. A bizottság...

Azonban a közönség helytelen állásfoglalása sehol sem oly veszedelmes, mint éppen itt. S a tévedés hamar törbe ejtetheti azt, a ki csak a látszat után indul.

Gazdáink magok elkapták magokat némileg s túlságos várakozásokat tűznek a tervbe vett gabonavámok behozatalához. Ily hibába estek a gazdasági egyetkek szövetséges gyűlésén megjelentek is, legalább egy részükben. Kivánalmakat hallottunk ott hangzottak az egyes felszólalók részéről, melyek, ha teljesedése is mennének, nem lennének valami nagy hasznára a mezőgazdaságnak.

A parlamentek bizottságai is, melyek ezzel a kérdéssel foglalkoznak, innen a Lajthán és túl rajta, sok tekintetben hibás szempontból megérlik a helyzetet. Az osztrákok úgy tekintik ezeket a vámomat, mint ha azok Magyarország számára tett engedelmények lennének, s károsítanák Ausztriát, sőt éppen megaláznák.

Ezzel szemben utalunk azoknak a felszólalóira, kiket szakértők gyanánt hívtak meg a magyar országgyűlés közgazdasági bizottságába, s némely felszólalásokra, melyeket ott pártkülönbség nélkül az egyes képviselők hangoztattak. Így különösen a kormánypart tagjai részéről meg kell említenünk Wahrmann és Neményi felszólalásait, a kik ezt a kérdést alaposan fejtegették s reá mutatják, hogy a gazlaközönség egyáltalában ne várjon valami sokat ezektől a vámontól. De sokat fog vesztelni gazdaközönségünk az iparvámok behozatala által, melyekét viszonzás gyanánt követel Ausztria, azokért az engedelményekért, melyeket nekünk a gabonavámok felemelése által tett.

Különösen a liszt és a kukorica vámjának, melynek emelése által Magyarországnak...

Nem vagyunk szerezemese a kukorica vámjának túlságos felemelésébe sem. Magyarország ez cikkből is exportra dolgozik, többet termelünk, mint a mennyit fogyasztunk. A mi csekély román kukorica nálunk feldolgozásra kerül, az mint szesz, értékesebb áruvá lesz átalakítva. A mi termelőink kezében marad az a haszon, mely ebből származik. Gazdáink bánják meg, ha szeszgyáraink kénytelenek megszorítani üzletüket. A marha ára lejjebb száll, mihiely színetelnek a gyárak, melyekben azokat hizlálni lehet. S megfosztatik az ország mindattól a mellékterméktől és trágyától, mely a szeszégetésnél javunkra esik. Meg kell gondolnunk, hogy minden méter-mázsza kukorica, melyet Romániából hozunk és itt dolgozunk fel, a román termelőjainak egy részét hozza ide, és az a rész itt marad, emelni a mi talajunk termőerejét.

Elliabzott politika tehát itt már az is, ha magas vámomat követelünk, még nagyobb hiba ezek elnyerhetéséért megadóztatni a magyar népet s felemelni az összes ipar-cikkek vételét. S ez a hiba megoszulja magát harmadiziglen is, egyik szülő-oka lévén a Románia részéről megindított vámháborúnak.

De ha már ez a vámháború kiütött, akkor valóban félre kell tenni minden reklamációt Magyarországnak és Ausztriának között. Kár feszegetni az érdelkelteteket ez idő szerint. A helyett élethe kell léptetni oly intézkedéseket, melyek leghatályosabbak lesznek arra nézve, hogy Romániában a köz-

Midőn don Peppino elment, don Anselmo azt mondta mosolygva: — Tíz óra. Ön azt hiszi, hogy még mindig Nápolyban van; tíz óra itt már szokatlanul késő idő. Elhalgatótt egy percze, azután megfogta kezét a nőnek s a gyóntató atya bebizogó hangján folytatta: — Hallgason rá! kedves hugom asszony. Bizony kátolások ily órában itt nálunk fellöknek. Tudja, mi itt kis helyiségben élünk, mely tele van előléttel és pletykával... Ugy beszélnek önnek, mint rokona, mint atya, mint gyóntatója; nem fogja tölem rossz néven venni. — Nem! felelt Elena. — Tudom, hogy ezek haszontalanságok, merő rágalmazás, de mit tehetünk ellene? A rágalmozók száját nem zárhatja be. Don Peppino fiatal és nőtlen... sőt azt mondják nőtlen is akar maradni... Legjobb lesz szép szerevel, feltűnés nélkül elvetni minden pletykámat. — Jól van, vágott közbe Elena, megértettem.

TIZENHATODIK FEJEZET. Egy idő óta a kanonok annyit telegrafozott, mint egy bankár. Cesare egy telegramm által sürgős ügyekben, melyek jelentéket kívánják, hazahívatott s Nápolyból váratlanul megkezdte. Midőn Elena meg látta fejét, elpirult; a kérdésekre, melyeket férje félre fordított arczával rebogott szorakozottan felelt: — Igen, Barbarina jól van, mindnyájan jól vannak... Az egyetlen, ki itt magát nem jól érzi, én vagyok. Cesare erre nem felelt semmit; ekkor Elena, kemény arczal, melyet bármely perczben teljesen át tudott változtatni azt kérde tőle: — Bányád itt neked? Cesare felemelte fejét és szeméik találkoztak. A férfi felmért, de nem bírt; arczsínje megváltozott s lassankint ljeszto halványra vált. Megdögvagya monda: — Igaz, hogy a hároné téged házából küzdezt? Elena izzó vörös lett; azután elszáppadt ő is, de nem felelt, hanem csak merően nézett férjére. — A hároné fia... lemondott miattad... házasságáról? A nő még mindig hallgatott. — A patikáros éjél don Peppinot... e házból látta kijönni! Cesare lélekzet fennakadva és minden tagjában reszkelve, egó, könnyes szemmel hiába várt tőle csak egy szó választ is. — De felel! hát! felel! szerencsétlen! kiáltá végre, felel valami! — Vissza akarok menni Nápolyba szüleimhez, utána Elena egyetlen váni. Cesare nem szólt semmit; lefogó után kapkodott, ingadozott s lerogyott egy székre. — Ez volt a válasz, melyet e nő neki adott! Egy szó menésig, vigasz, sem egy hangja a szerelemnek, számalomnak azon rettenetes fájdalomra, melyet pedig...

férjének vonásain olvasnia kellett! Egy gondolata sincs az ő számára, egy gondolata sem leányára!... A multnak minden sötét emléke, feltékenysége, fájdalom vadul és kerülhetlenül marczangolták szívet; retentenes szégyen, retentenes csüggedés és vad harag fogta el. Nem talált szavakat ezek számára, de mindez érzelmek ekesen szölettek égő, könnyfátyolozta szemében, s ott reszketek remegő tagjaiban. Ez emberföltöl fájdalom kinyitásban megragadta neje kezét, de a nő csak félt s rémülve tépte ki magát kezéből. — Nem! kiáltott Cesare keserű nevetéssel. Ne félj semmit!

Don Liborio megérkezett családjaival, köztök volt Camilla is, ki igen savaony képet vágott. A házacska legjobb szobáiban szállottak meg, ebédnél nem szóltak egy szót sem, s ebéd után az atya sétálni ment a kanonokkal, hogy leánya ügyét rendbe hozza, mielőtt ismét magához venné. Magával hozta a codexet, a commentárt és minden jogtudományi könyvét, s igen boldog volt, hogy ékeszsolásának s agyafurtt okoskodásainak szabad-folyást engedhetett. Don Anna átkutatta leányának szekrényét és bórőndjét s elment a szomszédba, hogy vejről borzost dolgokat beszéljen, Camillát, ki készséggel és türelmesen, mint egy husvéti bárány követte, tanul magával czipelvény. A kis város el volt bájolva a botránytól, még nagyították az kommentárokat által is javíthatatlanná tette a kárt. Elena bezárkózott szobájába, s nem mutatta magát senkinek; és don Peppino Nápolyba utazott, mint híre volt, hogy a botránynak kitérjen, vagy, mint gonosz nyelvek állították, hogy Elena ott bevarja.

— Oh, vessekét véget a dolognak, vessekét véget, monda Cesare bátyjának s látszótt rajta, hogy ép elméjét ingadozni érzi. A kanonok, hogy a feltűnést, a mennyire lehet elkerülnie, minden engedményt megadott, s miután don Liborio kívánsága szerint minden elintéztetett, megállapították az elutazás napját. Barbarina az anyjánál volt hagyandó mindaddig, míg nevelő intézetbe nem léphet, s este az elutazás előtt a dajka elvitte a gyermeket atyjához, hogy ez bucsút vegyen tőle. Így szakítottak tehát a multtal? Elefedtek és hátat fordított neki Elena ez öt napon egyszer sem érzett vonzódást, a mi férjét félőrülte tette, hogy hívesének karjaiba omoljon, s minden haragot és fájalmat az ölelésben elfelejtessen? Nem is mutatta magát előtte, kész volt egy bucsuszó nélkül elmenni! Milyen szíve van hát ennek az asszonynak? Mit érzett tulajdonképen férj iránt?... S a mint így a végtelen hosszú éjszákát magános szobájának négy fala közt átvirrasztotta, fölmerült lelkében más kényes órák, más álmaitam éjék is, hogy a szégyen embert halra kinnozza... Cattedi!... a posta!... a hercegi!... Tehát mind igaz volt! Megvételét érzett maga iránt, s nem akarta hinni, hogy oly...

mélyen sülyedt; hát valóban ilyen sokakra volt ő féltékeny?... Ah, és most elhagyja őt! és ha szabad lesz... Elena, az ő Elena, az ő felesége, gyermekének anyja, az ő imádozt kedvese!... És el tudja őt így hagyni, hogy semmit, semmit nem érez többé iránta, annyi szerelm, annyi gyöngédség, oly benső együttélés, annyi közös öröm, annyi áldozat után?... Mert hisz Elena is szeret, annyi igen, szerette!... Oh mily szép volt akkor! mily kimondhatatlan szép!... Mennyire szerette! És megváhatatlannak a nélkül, hogy meg egyszer látnak egymást?... Csak legalább még egyetlen egyszer láthatná... ott agyában, kibontott hajával... még egyszer láthatná, a mint alszik... egyszer, utolszor!... Vajjon bir-e aludni? Az egyetlen gyertyafény kétes világot vetett a homályos falra; a ház előtti tég puszta és magános volt, nem volt hallható egy lépés, egy harangszó, semmi hang. A házban is elnémült minden nesz. A mult elmerült Cesare lelkében. Féltékenysége, harag, fájdalom elűnt mind... Nem maradt egyéb, mint Elena, az ő Elena, ki őt, két nagy három szobafalvolságban pihent s holnap önké megvárja tőle!... Oh, még egyszer látnia kell őt!... És ha fölébredne? Ha karját nyaka körül fonná s azt mondaná férjének: «Dozsák kőrel monna s azok monda! Mit bánja ő azt, ha Elena ismét szereti fogja... Elszöknek együtt, messze!... De el-hagyni őt!... Itán átöngedni másnak!... Inkább megölne magát ott szemé előtt evvel a töréll, ha ugy akarná őt elhagyni!... Nem, nem nem elhet e nő nélkül, nem elhet Elena nélkül!... inkább meghal!... A szobák sötétek voltak, de a háttérből éjjei lámpa fénye derengett ki Elena ajtaján. Az ajtó csekély nyomásra engedett. Elena nem tartozott azon asszonyok közé, a kik félnek Aludni; nyugodtan, csaknem mosolygva fektött ott, fekete haja el omlott a vállkoson, s fehér arca meztelen karján pihent. Mennyi emlékeztet, mennyi boldogságot, mennyi szerelmet foglalt magában a kép, de egyszer-szer mind mennyi halálos kín, mennyi fájdalom, haragot és féltést! Mindez a másé volt!... ez a kar, ez a nyak, ez a füzeres száj, e dis haj!... másé is volt csakugy mint az övé, és másé lesz, mint a hogy az övé volt... s ha egyszer megválnak, ha e nő szabad lesz?... Akkor!... akkor!... És mégis, ha őt azután is hívna, ha azt mondaná neki: «Ej! bizony hozzá sielő ő, s megtemne mindent, mit neje kívánna. Sőt ha szászor megcsalná férjét, ő szászor is visszatérne hozzá lábait csókolva!... Oh, igazán beestelen ember ez!... gyáva és beestelen!... Beleg is, örült is, és az asszony az ő betegsége, az ő örütsége!... s a mig ez élni fog... a mig élni, mindig a másé legyen!... Jól van!... legyen tehát!... Mit tesz az?... A mult... mit tördök is a multal? mi az a mult, ha Elena őt ismét szereti, ha ismét az övé lesz?...

ELENA.

OLASZ REGÉNY. Irtá: GIOVANNI VERGA. De Cesare hugai, kik őt jobban ismerték, a saját fájalmukba való elmélyedés mellett is érezték, hogy valami rendkívüli, valami veszély, vihar, mely lassan közeleg és érik, készül a most oly puszta és magános ház fölött. Féltékeny léptek be ányuk szobájába, hol még minden az ő kedves halottjuktól beszélt, s nem volt bátorságuk s tárgyakra ránézni, ez idegenek jelenlétében tovább e szobákban tartózkodni, oly erősen érezték a változást, melyet kitaláltak, a nélkül, hogy megérthették volna. Egy este, midő don Anselmo Elena ajtaja mellett elment, szerényen bekopogtatott. Don Peppino az ablaknál ült, s a kanonok belepékor tisztelgett és nagyon megzavarodva kelt fel, mintha legalább is egy püspök állna előtte. Még ott maradt egy kis darabig, s mindenről, a mi éppen eszébe jutott, beszélgetett a kifürkészhetetlen pappal és Elenával, a ki teljesen nyugodt volt; azután elbucszott, mintha parázson állna, s egy órával hamarabb elment, mint rendszeren, a mi Elena vele szemben a kanonok jelenlétében teljes elfogulatlansággal ki is emelt.

A járványos nyakmeredés. Az alsó-ausztriai orosegyet bécsei osztálya tegnapielőt érdekes ülést tartott, a melyben dr. Gahlberg, mailbergi orvos s dr. Bamberger, a bécsi egyetem első klinikájának tanársegéde tartottak tanulságos előadásokat a Bécsben és környékén járványosan jelenlévő agybetegségről, melyet nyakmeredés (Meningitis cerebro-spinalis epidemica) néven ismer az orvosi tudomány. A külsőleg titokzatosan fellépő betegség Bécsben az utolsó napok alatt öt egyénet ragadott el az élők sorából s ezenkívül Bécs környékén levő helységekben valóságos járványserűleg lépett fel. Dr. Gahlberg harmincz ilyen esetet észlelt, a melyek közül a tulnyomó rész halálos kimenetellel végződött. A felolvás bevezetését ismertette a betegség lényegét, melyből röviden adtuk a következoiket. A nyakmeredés betegsége legnagyobb valószínűség szerint egyike az emberiség regibb bajainak, járványos tulajdonságú azonban csak az utóbbi évszázadban fedezték fel, a mikor különösen Németországban 1863-65-ig nagy pusztulást vitt végére. A betegségek oka valamely fertőző anyag, a mely valószínűleg a természetben önállólag fejlődik s mint minden ilyen betegségek-ozóké tényleg alkalmas viszonyok közt alkalmas talajon az emberi szervezetben uralomra kerül. Így látjuk azt, hogy a baj különösen egészségtelen lakásokban lakó egyének közt, kaszárnyákban, hőtömlőkben s általában véve a szegényebb népsztyában terjed el. A betegségek közvetlen ragályozó természetét sok tavár kétségbe vonja, bár voltak esetek, hogy a baj emberről emberre ment át. Az epidemikus cerebro spinal meningitis leginkább télen és tavasszal lép fel s a meleg idők beköszöntevel jobbra megcsúszik. Jellemző sajátsága ennek a betegségnek az is, hogy leginkább gyermekeknek mutatkozik a tünetek életvég, a honnan kezdve azután az egyéni fokozottság jelentékenyen alább száll. Egyes esetekben különösen a katonaság körében a későbbi életévekben is előfordulhat, de aránylag csak ritkán. A női szervezet nagyobb fokozottságot mutat embe haj iránt, mint a férfiszervezet. Gahlberg statisztikája erre nézve érdekes adatokat hoz fel. Ezek szerint 80 megbetegedett egyén között 68 volt a nő s 12 a férfi. Számokban kifejezve tehát a férfinek csak 15 százalékkal járul a megbetegedések számához. A betegség rend sem kis lázal, de nagy főfájással s általános rosszulléttel kezdődik. A beteg levert, hátfájalmakról s hányási ingeréről panaszkodik. A fejfájás folyton fokozódik, a bőr érzékenysége válik, nyugtalanúság lepi meg az illetőt s már a második nap vége fele jelentkeznek az első pozitív tünet a tarkógyrés, a mely abból áll, hogy a beteg feje hátra fele van húzóda.

A budapesti áru- és értéktőzsdé hivatalos árjegyzései május 21.

Table with multiple columns listing various goods (e.g., flour, oil, sugar) and their prices in different units and currencies.

Table titled 'ÉRTÉKPAPIROK' listing various securities and their market values.

ÁRTÉKPAPIROK

Table listing various securities (stocks, bonds) and their market values.

ÉRTÉKPAPIROK

Table listing various securities (stocks, bonds) and their market values.

ÉRTÉKPAPIROK

Table listing various securities (stocks, bonds) and their market values.

Advertisement for 'GRÉBECS ISTVÁN kocsigyártás' featuring an illustration of a horse-drawn carriage.

Advertisement for 'Pischinger-Mortel' featuring an illustration of a horse-drawn carriage.

Advertisement for 'KOROMPAY ALAJOS' featuring an illustration of a horse-drawn carriage.

Advertisement for 'HAZAI IPAR' featuring an illustration of a horse-drawn carriage.

Large advertisement for 'Hirdetmény' (Notice) with detailed text and a small illustration.

Advertisement for 'Haszonbérbeadás' (Lease) regarding a property in Pest.

Advertisement for 'ANATHERIN SZÁJVÍZ' (Anatherin Mouthwash) by Dr. Popp J. G.

Advertisement for 'Orvosi bizonyítványok' (Medical Certificates) by Prof. Goppert.

Advertisement for 'NYÁRI IDÉNYRE' (Summer Offer) for various goods.

Advertisement for 'KERTÉSZ TÓDOR' (Gardener Todor) with an illustration of a person working in a garden.

Advertisement for 'A BALLADÁRÓL' (About the Ballad) by Greguss Ágost.

Advertisement for 'FRANCZIA-MAGYAR SZÓTÁR' (Hungarian-French Dictionary) by Szőjgyék.

Advertisement for 'PALLAS-KÖNYVTÁR' (Pallas Library) listing various books and their prices.

Advertisement for 'A PALLAS' (The Pallas) literary journal.

Advertisement for 'PALLAS-KÖNYVTÁR' (Pallas Library) listing various books and their prices.

Advertisement for 'PALLAS' (The Pallas) literary journal.

Advertisement for 'Tavaszi kuránk' (Spring Cure) by Hoff János.

Advertisement for 'Hoff János' (Hoff János) regarding a medical or health-related notice.

Advertisement for 'Hirdetmény' (Notice) regarding a public notice or announcement.

